

geslepen edelsteen, schoot in en ontstak zijn hart ; en hij trilde ; en hij ging verder : en hij weende stil van aandoening.

Rozen wangen, een leliewit voorhoofd ; O ! mocht hij haar engelen aanzicht toch eens raken met zijne warme lippen !

Mocht hij ademen van haren asem ; het koeltje dat in de plooien van heur zijden kleed speelde, mocht het om zijne konen wabberen en zijnen vlammenden boezem verfrisschen !

Mocht hij heur iets zeggen aan haar oor ; 'n enkel stil woordje van liefde, van min ; mocht hij heur zeggen dat haar zicht zijn hert ontvlamde ; dat zij zijn geluk zou uitmaken ; dat hij voor haar wilde leven !

O ! zou ze hem verstooten ? zij zocht liefde, hij was zoet brandend ; 't geluk zweefde om hen beide en zou om hen heen, 'nen zoo hemelschen, eeuwigen jongen band vlechten !

En hij volgde haar... en al de sterrenoogen pinkten hem glimlachend tegen en een onzienlijke band liep van zijn bonzenden boezem naar heur vlamme hertje en hij zag niets dan flonkerend gesteente, en hij rook als balsem uit albasten kruiken ; en hij luisterde geestdriftig naar 'n hemelsche muziek.

En hij volgde haar... en z'n hertje zong : Komt toch met rozen uit Jericho ! en met bladeren van